

ANESTÈSIA

Adrián Melis i Javier Castro

L'exposició comissariada per Laura Baigorri recull les obres dels artistes cubans Adrián Melis i Javier Castro en un diàleg entre el seu context original i la situació mundial actual.

Aquesta mostra s'articula al voltant de les idees enllaçades d'incertesa i esperança, tan presents des de fa dècades en la societat cubana, i que ara han cobrat vigència a escala global. Partint d'aquest paradigma, les situacions que aborden són extrapolables al nou ordre mundial imposat per l'actual era del coronavirus.

Els vídeos d'Adrián Melis i Javier Castro ens mostren una humanitat que opera en l'estat latent de l'anestèsia -estem vius però no en som, o no volem ser-ne, conscients- i ens traslladen a una mena de llimbs que deixa en suspensió la nostra capacitat d'actuar, a l'espera d'un futur que mai arribarà tal i com es va imaginar. A través de llurs imatges, els artistes ens parlen del que és i del que podria haver estat; del desig, la potencialitat i la resistència, de passats nostàlgics i de promeses trencades.

En definitiva, de les múltiples formes de supervivència davant l'adversitat.

Versus. Abordant els mateixos temes, les estratègies discursives dels dos artistes són oposades, però estranyament complementàries. Melis desenvolupa els seus vídeos a través d'una elaborada planificació: col·loca la càmera, imparteix consignes i prepara amb precisió la posada en escena. Castro presenta el material en brut d'unes entrevistes simples i directes, basades en la immediata i l'espontaneïtat. Per aconseguir els seus respectius propòsits, Melis se situa en la intimitat de les llars recreant un clima que propiciï la introspecció i Castro recorre carrers i espais públics interpel·lant a boca de canó, buscant la resposta sense filtres. Melis recull en la memòria de les velles generacions, Castro a l'impuls de la infantesa i la joventut.

Des d'una perspectiva antropològica, tots dos completen el mateix relat: la semblança d'una societat complexa i bipolar, sustentada a parts iguals en l'esperança i en la decepció, en la resignació i la víscera, en la nostàlgia de la glòria passada i en l'ànsia per devorar un futur sempre incert.

El punt de trobada es troba en l'emoció: en una mateixa mirada crua, despietada i irònica a la intimitat de les vides reals, desvetllant el mal de la resignació i la ràbia de l'inconformisme. "Els tampoc li tenen por a l'eternitat."

Laura Baigorri

Què vols ser? Què hauries sigut?

A **La edad de Oro** (Castro) els nens fan volar la imaginació intuïnt el seu futur; a **Glorias de un futuro olvidado** (Melis) unes dones d'edat avançada viatgen fins a l'instant en què van imaginar el seu futur més dolç. Futurs anhelats i incerts es confronten amb els records d'un passat nostàlgic i l'enyorança del que no va arribar a existir. Futurs que probablement no seran i futurs que mai van ser. Entre els nens i la gent gran, hi ha les generacions intermèdies de joves i adults que es debaten en els límits. [Anestèsia de temps]

L'estratègia de l'alacrà

A **Aquí todos me cuidan** (Melis) i **Tu silencio tiene un precio** (Castro) els dos artistes exploren els límits on el cansament, la impotència i la desesperança acaben desplaçant els valors ètics. Melis traeix els traïdors revelant el joc de reciprocitat entre un director que consent les activitats il·lícites dels seus treballadors perquè aquests preservin el seu lloc de nul·la gestió;

Castro confronta la gent incitant-la a calcular el preu del seu silenci. Quan el futur es mostra permanentment bloquejat, comencem a lliscar de forma conscient i controlada per la vora del precipici...només ens queda l'estratègia de l'alacrà: el suïcidi ètic. [Anestèsia ètica]

Silenci: resignació i desafiament

Gairebé com si fos una batalla, **The New Man and my father** (Melis) i **Yo no le tengo miedo a la eternidad** (Castro) dialoguen a través de dues estratègies complementàries de combat: encaix i desafiament.

Melis mostra el seu pare en la intimitat de casa seva, encaixant els cops del destí polític de Cuba; mentre que Castro adopta la posició d'atac, exhibint les postures desafiantes dels joves del carrer.

Estem davant de dues actituds generacionals representatives i diametralment oposades: la resignació de la generació castrista i el repte rebel de la joventut. Ambdós vídeos en silenci, sense argumentacions, mostren l'evidència explícita d'un llenguatge corporal inevitable. La paradoxa es troba en el rerefons, ja que són només dues formes diferents de mostrar la paràlisi davant d'un futur incert: decepció i acceptació. [Anestèsia de silenci]

Exposició comissariada per Laura Baigorri organitzada per LOOP Barcelona i La Casa Elizalde en el marc del Festival LOOP Barcelona 2020.

HORARIS I INFORMACIÓ PRÀCTICA

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 20 h
Entrada lliure amb l'aforament reduït.

Centre Cultural La Casa Elizalde

València, 302
08009 Barcelona
Tel. 93 488 05 90
casaelizalde@casaelizalde.com
www.casaelizalde.com

Segueix-nos

#anestesia #LOOPFestival2020 #ElizaldeExposicions
instagram.com/casaelizalde.artsvsuals
facebook.com/casaelizalde
twitter.com/casaelizalde

Vols estar informat/da de totes les nostres activitats?

Inscriu-te al nostre butlletí a través del web
www.casaelizalde.com